

Aqqalu C. Jerimiassen

FM 2022/121-1

Atassut

28. april 2022

Forslag til Inatsisartutbeslutning om at pålægge Naalakkersuisut at udarbejde en redegørelse om mulighederne for at give børn under 18 år, der har været udsat for et seksuelt overgreb, samt forældre/værger hertil, et retskrav på øjeblikkelig psykologhjælp. Redegørelsen, som skal skitsere mulige modeller og afdække forudsætningerne herfor, herunder de økonomiske og administrative konsekvenser, skal senest forelægges Inatsisartut i forbindelse med EM2023.

(Medlem af Inatsisartut Anna Wangenheim, Demokraterne)

Et lille barn er noget af det dyrebareste, som man skal passe godt på. Et barn er noget, vi som voksne, altid skal stå til rådighed for at beskytte, og se som det mest værdifulde. Hvis et barns sjæl gøres fortræd, vil dets sår ikke kunne heles, resten af livet.

Seksuelt overgreb på et barn, er noget af det mest grusomme, som aldrig kan accepteres. Det må være uforståeligt for et barn, som er blevet udsat for seksuelt overgreb, et barn der ikke er i stand til at beskytte sig selv eller gøre modstand, vil selvfølgelig stille sig selv spørgsmålet; hvorfor mig? Hvad har jeg gjort for at fortjene, at blive behandlet på den måde?

Når der bliver bragt sådanne emner op, kan man ikke undgå at have medfølelse, især når man selv som forælder står, og føler en stor trang til at beskytte sine egne børn. Vi forældre kan nok alle nikke genkendende til, hvilke grimme tanker, og trang til hævn, vi kan få i hovedet, hvis det også skete for vores egne børn.

Men! Vi lever alle under samme lov, en lov som beskytter os alle, om vi er ofre eller krænkerer. Vi kan ikke stille os selv som dommere, da det kun også ville få konsekvenser for os selv, hvis vi af hævn begår en forbrydelse mod krænkeren.

Til vores store forargelse, er antallet over seksuelle overgreb høje, i forhold til vores indbyggertal, hvilket ikke er til, at være andet end flov over. Disse tal viser netop hvor meget arbejde, der ligger i os, som et samfund.

Dog bruger vi i hverdagen vores kræfter på at kæmpe for at blive et selvstændigt land, og bruger mange af vores økonomiske ressourcer, på adskillige investeringer til gavn for at blive selvstændige, fremfor at have fokus på de folk, som har brug for hjælp. Hvem er det vi forbereder på at tabe i netop den sammenhæng?

Vi mener fra Atassut, at vi alt for tit, sætter vore medmennesker til at tabe, når vi vender det blinde øje til de reelle problemer, som vi bør have mere fokus på.

Det er pudsigt, at vi altid ellers taler så meget om at prioritere befolkningens, og deriblandt børnenes vilkår, under hver valgkamp.

Når vi lover guld og grønne skove for at give håb til befolkningen, så svigter vi og glemmer de vigtigste, som vi skal have fokus på at løfte i samfundet, omsorgssvigtede, udsatte for seksuelle overgreb, og folk med dårlige vilkår. Vi skænker det ikke engang en tanke om, at de faktisk stemmer på os, og tror på hvad vi har lovet dem.

Vi folkevalgte må også kunne kigge indad, og stille os det spørgsmål, hvorfor vi altid er mindre interesserede, når det handler om børn. Hvordan kan det være, at vi nærmest løber om kap af ren interesse, når der er tale om fangst og lign? Er det ikke på tide, at vi vægter børnene, de mest værdifulde i landet ligeså højt, som den mattak, vi skal spise? Jeg tror godt, at vi alle ved, hvad der er vigtigst, hvis vi lige stopper op, og tænker os om.

Vi mangler fortsat mange psykologer i landet, vores sundhedsvæsen kører på højtryk konstant, og mange patienter klager. Den problematik har vi alle kendskab til, og ingen kan benægte det.

Vi er forpligtet til at skabe muligheder for, at både offeret og krænkeren, kan komme videre i samfundet, i form af rehabilitering, psykologhjælp m.m. Dog er det vigtigt at understrege, at vi på ingen måde accepterer krænkerens handling, og aldrig vil godtage det. En såret sjæl er allerede én for meget, hvorfor vi ved hjælp af psykologbehandlinger oveni dommen, må sikre at krænkeren ikke kommer tilbage til samfundet, for at gentage sine handlinger.

Der er dog én ting, vi ikke skal glemme, netop at vi er nødt til at analysere det bagvedliggende i krænkerens handlinger, selvom det aldrig vil blive acceptabelt, at have den opførsel over for et uskyldigt barn. Det kan jo være at krænkeren selv er blevet udsat for lignende overgreb, og genlever den grimme oplevelse, fordi der ikke er blevet taget hånd om dette, siden dennes barndom.

Der er under alle omstændigheder én person, som vi hovedsageligt skal arbejde for at hjælpe, og det er det barn, der er udført overgreb på, og dets nærmeste. Når der er så mange, og grusomme, situationer, må vi agere øjeblikkeligt, og vi kan kun fra Atassut atter nævne det, som mange ellers ikke bryder sig om at høre. Vi må bede om mere hjælp hos Staten, når vi stadigvæk mangler op til 100 psykologer, i stedet for at lade vores stolthed vinde hver gang. Et menneskes liv vil til enhver tid være vigtigst, og vi må altid arbejde med mennesket i centrum. Dit liv, mit liv og deres liv, vi er alle sammen ligeværdige. Omsorgssvigt er vi alle ansvarlige for, jeg og alle jer, der er her.

Med dette indlæg, støtter vi fra Atassut op omkring forslaget, som det er fremstillet.